

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ [8]

Γουίλλιαμ Χάντ

Ἡ δουλειά μου με τὸ χιόνι

Ἡ δουλειά μου με τὸ χιόνι εἶναι κρίσιμη,
ἐνῶ ἡ δική σου, ὁμορφη γυναίκα, εἶναι με τὸ
νερό.

Τὸ τμήμα μου ποὺ εἶναι ὁ ἄνεμος
σχορπάει τὸ χιόνι πάνω στὴ φεγαρόβαθη λι-
μουλά.
ὅπου δοκιμάζω νὰ ξεκαθαρίσω αὐτὰ τὰ χιονέ-
νια ἱχνη

τῶν χειλιῶν σου καὶ τῶν στηθῶν σου.
Εἶσαι φευγαλέα σὰν τοὺς δρόμους ποὺ στα-
θερὰ διακλαδώνονται.

Τὸ ἴδιό σου εἶναι τῶν μαλακὰ ὑφούμενων
λόφων
καὶ τ' ὄνομά σου, ποὺ τὸ ξέρω ἀπ' ἔξω,
τὸ φωνάζω τόσο εὐκόλα ὅσο ὁ ἄνεμος μιλάει
τὴ νύχτα.

Ἄλλεν Γκίνσπεργκ (1926)

Ἔνα σουπερμάρκετ στὴν Καλιφόρνια

Τι σκέψεις ἔχω γιὰ σένα ἀπόψε, Γουόλτ Γου-
ίτμαν, ποὺ κατηφόρισα τὶς παρόδους κάτω
ἀπ' τὰ δέντρα με πονοκέφαλο σ' αὐτοσυναί-
σθηση κοιτάζοντας τὴν πανσέληνο.

Στὴν πεινασμένη μου κόπωση καὶ γυρεύοντας
νὰ ψωνίσω εἰκόνες, πῆκα στ' ὅλο νέον σου-
περμάρκετ τῶν φροντῶν, ὀνειρεύοντας τὶς
ἀπαριθμήσεις σου!

Τι ροδάκινα καὶ τι μισοφωτὰ! Ὀλόκληρες οἰ-
κογένειες νὰ ψωνίζουν στὴ νύχτα! Πτέρυ-
γες γεμάτες σύζυγους. Σὺζυγες μέσα στ'
ἀδρανῆς μορὰ μὲς στὶς ντομάτες! — κι
ἐσύ, Γκαρθία, Λόρκα, τί ἔκανες χάμω δίπλα
στὰ καρπούζια;

Σὲ εἶδα, Γουόλτ Γουίτμαν, ἄτεκνον, μοναχι-
κὸ γέρο—σκάφη, νὰ ψάχνεις τὰ κρέατα
μὲς στὸ ψυγεῖο καὶ νὰ ματιάξεις τὰ παιδιὰ
τοῦ μπαζιλίκου.

Σ' ἄκουσα νὰ κάνεις στὸ καθένα ἐρωτήσεις:
Ποῖς σκότωσε τὰ χοιρινὰ παῖδιάκα; Πόσο
οἱ μπανάνες; Εἶσαι ὁ Ἀγγελὸς μου;

Περιπλανήθηκα μέσα κι ἔξω στὶς γυαλιστε-
ρὲς σειρὲς ἀπὸ κονσόρβες ἀκολουθώντας σε
κι ἀκολουθούμενος στὴ φαντασία μου ἀπ'
τὸν ἀστυνομικὸ τοῦ μαγαζιῶ.

Μὲ δρασκελιὲς κατεβήκαμε τοὺς ἀνοιχτοὺς
διαδρόμους μαζί στὴν ἐρημικὴ φαντασία
μας δοκιμάζοντας ἀγκινάρες, τρώγοντας
κάθε παγωμένη λιχουδιὰ καὶ ποτὲ περνών-
τας τὸ ταμεῖο.

Ποῦ πᾶμε, Γουόλτ Γουίτμαν; Οἱ πόρτες κλεί-

νουν σὲ μιὰ ὥρα. Κατὰ ποῦ δείχνει ἀπόψε
τὸ γένι σου;

(Ἀγγίζω τὸ βιβλίο σου κι ὀνειρεύομαι τὴν ὀ-
δύσσειά μας στὸ σουπερμάρκετ καὶ νιώθω
ἄσχετος).

Θὰ περπατᾶμε ὅλη νύχτα ἐρημικοὺς δρόμους;
Τὰ δέντρα βάνουν ἥσσιο στὸν ἥσιο, δίχως
φῶτα τὰ σπῆτι, θά 'μαστε κι οἱ δυὸ μας
μοναχικοί.

Θὰ σεργιανᾶμε ὀνειρεύοντας τὴ χαμένη Ἀ-
μερικὴ τῆς ἀγάτης πέρα ἀπ' τὰ γαλάζια
αὐτοκίνητα στὰ γκαράζ τους, κατὰ τὸ σπῆ-
τι τοῦ σιωπηλοῦ ἐξοχικοῦ μας;

Ἀχ ἀκριβὲ μου πατέρα, γκριζογένη, μοναχικὴ
γέρο δάσκαλε τοῦ θάρρους, τί Ἀμερικὴ
ορῆκες ὕταν ὁ Χάρος παρήτση τὸ σταλὶν
τῆς περατορικῆς δάγκας του καὶ βγήκες σὲ
μιὰ ὄχθη με καπνὸ καὶ στάθιρες κοιτάζον-
τας τὴ δάγκα νὰ χάνεται στὰ μαύρα νερὰ
τῆς Λήθης;

Μήνυμα

Ἀπὸ τότε ποὺ ἔχουμε ἀλλάξει

φινέψει τυλίξει δουλέψει

κλάψει καὶ κατ..... μαζί

ξυπνάω τὸ πρωτὶ

μ' ἕνα ὄνειρο στὰ μάτια μου

μὰ ἐσύ εἶσαι στὴ Νέα Ὑόρκη

θυμώντας με Ὡραία

σ' ἀγαπᾶω σ' ἀγαπᾶω

κι οἱ ἀδερφοί σου εἶναι τρελοὶ

δέχομαι τὶς μεθυσμένες τους περικιτῶσεις

Εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ εἶμαι μόνος

εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ ἀνακάθομαι στὸ κρε-

βάτι

χωρὶς κανέναν γιὰ ν' ἀγγίξω στὸ γόνατο,

ἄντρα

ἢ γυναίκα δὲ μὲ νοιάζει πιά, ἐγὼ

θέλω ἀγάπη γεννήθηκα γιὰτὶ σὲ θέλω τώρα

κοντὰ μου

Ἐπερωχεῖσθαι ποὺ βράζετε πάνω στὸν Ἀτ-

λαντικὸ

Ντελικᾶτοι χαλυβοσκελετοὶ ἀτέλειωτων οὐρα-

νοξυστῶν

Πίσω ἄρηχ τοῦ κατευθυνόμενου μουγκρητοῦ

πάνω ἀπ' Λαίκαχερστ

Ἐξῆς γυναῖκες ποὺ χορεύουν μαζί σὲ μιὰ κόκ-

κινῆ σκηνῇ γυμνῆς,

Τὰ φύλλα εἶναι πράσινα σ' ὅλα τὰ δέντρα

τώρα στὸ Παρίσι

θὰ γυρίσω σπῆτι σὲ δυὸ μῆνες καὶ θὰ σὲ κοι-

τάξω μὲς στὰ μάτια.

Ρόμπερτ Κρήλυ (1926)

Ἔνα δῶρο μεγάλης ἀξίας

Ὡς αὐτὸ τὸ ἄλογο ποὺ βλέπω τόσο ψηλὸ

ὅταν ὁ κόσμος συστέλλεται στίς
συγγενεῖς του, ἡ μητέρα μου
τὸ βλέπει ὅπως κι ἐγώ.

Γεννήθηκε, μὰ τὴν ὑπομένω
Αὐτὸ τὸ ἄλογο ἦταν μιὰ δυνατὴ δικαιολογία!
'Ἡ ἔνταση τῶν ποδιῶν του! Τὸ ὕψος
τοῦ τεράστιου κορμιοῦ του!

Τώρα λοιπὸν μ' ἀπορία τὸ βράδυ, στὴν
τελευταία μικρὴ εἰσοδο τῆς νύχτας,
ἡ μητέρα μου τὸ φωνάζει κι ἐγὼ
τὸ φωνάζω πατέρα μου.

Μὲ θυμωμένο πρόσωπο, χωρὶς κανένα
δικαίωμα, μὲ ὀρηκτικότητα καὶ
ἄγνοο ὄραμα—καὶ μ' ἓνα μεγάλο
ἄνεμο πᾶμε καβάλα.

Ὁ τεχνίτης

Ἄν ἦταν τώρα νὰ πῆσουμε
στὰ ἐπιμόνα γόνατά μας
καὶ νὰ βουλιάξουμε σ' ἀνάπαυση, μὲ τὸν
ἐαυτὸ μου βουλιαγμένο στὸν δικό σου, τότε

τί θὰ μᾶς κρατοῦσε
μαζὶ ἄλλο ἀπὸ ἀδιάφορο
δάρος. Πιστεύεις
ἀγάπη, καὶ πόσο;

Μιὰ δικαιολογία

Κάθε κίνηση
εἶναι κοινὴ, ἓνα
μαῦρο σκυλὶ, πὺ φωνάζει, ἓνας
ἄνθρωπος, πὺ φωνάζει.

Ὅλα ἴδια, ἄνθρωποι
ἢ πράγματα μεγαλώνουν
καρφωμένα μ' ὅ,τι
τοὺς συμβαίνει.

Ρίχνω μιὰ πέτρα.
Χτυπάει τὸν τοῖχο,
χτυπάει ἓνα σκυλὶ,
χτυπάει ἓνα παιδί.

Τὰ αἰσθηματικά μου
δνόματα γιὰ χρόνια
καὶ χρόνια πρὶν, ἀπὸ
κάτι πὺ δὲν ἔγινε.

Ἄν κοιτάξω
στὸν καθρέφτη.
τὸν τοῖχο, ἐγὼ
βλέπω τὸν ἐαυτὸ μου.

Ἄν προσπαθῶ
γιὰ πὺ καλὰ
καὶ πὺ καλὰ, ἐγὼ
κάνω τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

Ἄς σὲ χτυπήσω.
Θὰ πονέσει;

Τὸ πρόσωπό σου εἶναι χτυπημένο
ἔτσι κι ἄλλιῶς.

Γιὰ τὸ νέο χρόνο

Ἀπὸ κάτι πὺ ν' αἰ μὲς στὰ δέντρα
καὶ κοιτάζει κάτω ἐμένα

ἢ ἄλλιῶς ἓνα ἀνακριβὲς σημάδι
ἀπὸ μιὰ μακρινὴ καὶ φτειαχτὴ τρυφερότητα—

μιὰ γυναῖκα πὺ μὲ προσπερνάει
καὶ πὺ δὲ θὰ μὲ μελετήσῃ—

πράγματα πὺ ἔχω προσπαθήσει νὰ πάρω
γιὰ νὰ φτιάσω μ' αὐτὰ κάτι

ἄς ποῦμε ἓνα παιγνίδι γιὰ τὰ παιδιά μου
καὶ μιὰ ἱστορία πὺ ἤσυχια νὰ ξεχαστεῖ.

ᾠ Θεὲ μου, στείλε μου ἓνα οἶον
πὺ νὰ μπορῶ νὰ θυμᾶμαι πὺ συχνά.

Διατήρησέ με, βλέπε με,
ἄσε με νὰ κοιτάξω,

Ὅντας ἀδέβαιος, εἶναι μιὰ μοῖρα
νὰ μὴν κάνω τίποτα σωστά.

Νταίηβιντ Γουάγκονερ (1926)

Οἱ ποιητὲς συμφωνοῦν νὰ κάτσουν
ἡσυχοὶ κοντὰ στὸ τέλμα

Κρατοῦν τὴν παλάμη τους πάνω στὸ στόμα
τοὺς

Κι ἀτενίζουν τὴν ἔκταση τοῦ νεροῦ.

Ὅ,τι μπορεῖ νὰ εἰπωθεῖ ἔχει κιόλας εἰπωθεῖ:
Χτυπήματα φωτὸς σὰν τῶν ποδιῶν τῶν ἐρω-
διῶν στὰ ψαθόχορτα,
Λάσπη ἀποκάτω, βάρτραχοι ξαπλωμένοι ἀκόμη
Λοιπὸν, οἱ ποιητὲς πρέπει νὰ κάτσουν ἡσυχοὶ.
πὺ βαθιά.

Ὅμως οἱ ἄκρες ἀπ' τὸ στόμα τοὺς μορφάζουν
πὺ πέρα ἀπ' τὰ χέρια τους.

Καρφώνουν τοὺς ἀγκῶνες τοὺς λοξὰ μέσα στὸ
βράδυ,

Σκύβουν, κι ἀρχίζουν τὸ ἀρχαῖο κόασμα.

Φίλιπ Λαμάντια (1927)

Εἶμαι ἐγκληματίας

Εἶμαι ἐγκληματίας ὅταν τὸ σῶμα σου εἶναι γυ-
μνὸ πάνω στὸ σύμπαν

Εἶμαι κοντὰ γιὰ νὰ σοῦ κλέψω τὰ σκυλόδοντα
τῆς ἀγάπης σου τὰ ἐγκαταλειμμένα μπρὸς
μου.

Μέσα ἀπ' τίς πυκνὲς πτυχὲς ἐνὸς τροπικοῦ
κρεβατιοῦ

σφαίρες μέσα σὲ δάκρυα πέφτουν γρήγορα
πάνω στίς πληγωμένες σου παλάμες:
μάτια πὺ ἀναλύνουν δηλητήρια